

Kitabınızın sinopsisinde; "Yaşamın her anında aşkın gizli olduğunu vurguluyorsunuz... Bu sanat dolu bir tanım... Size göre "Yaşam Sanatı" ve "Yaşama Sanatı" arasında bir fark var mı? Ve eğer varsa aşk bu tanımların arasında nerede yer bulur?

Yaşamın en büyük paradigması; bize verilmiş bir ödül olmasından kaynaklanır..Yaşam; müthiş bir hediyedir bizlere. Ve bence, yaşam aslında; onu yaşama sanatıdır. F. Nietzsche'nin dediği gibi "Bizler, kendi yaşamımızın şairleri olmak isteriz. Bunun içinse tek bir şey gerekir; kişiliklerimize bir biçim vermek; bu büyük ve az görülen bir sanattır." Peki bu imkansız mıdır? Kesinlikle hayır!.. Yaşamın paradigması o ödölün muhteşimliğindeki bu şaire ulaşmaktır, yani kendimize.. Başlı başına otantisitesi olan bir sanat.. Foucault'un Asetizm'inde (kendilik pratiği; kendini geliştirme pratiği) saklı olan; kendilik etiğinin temelinde müthiş bir özgünlükle vurguladığı yaşama sanatı; yani "Tekhne Tou Biou" budur işte! Grek/Eski Roma'dan günümüze ulaşan, yaşamın bireysel özgürlükler ve ödenetimler içinde; varlığın kendisi tarafından keyifle, zevkle, an ve an yaşanılarak tamamlanması ve bir sonraki nesillere bırakılacak güzel anı ve tecrübelerin olmasıdır. Burada özgürlük; varlıklarımızın ontolojik koşuludur. Manevi anlamda ne kadar ak ve özgür olursak; ne kadar ahlaki çilecilikten, maskelerden, buyurgan kurumların dikte ettiği yüzeysel reçetelerden uzaklaşıp; gerçek benliklerimize dönüp, kişiliklerimize özgün biçimlerimizi vererek; kendi yaşamlarımızın o denli büyük şairleri oluruz. Yaşama sanatı müthiş bir varoluş sanatıdır aslında ve bunun formülü kendimizi özenle ve sevgiyle oluştururken, karşımızda şablonlar halinde beliren stereotipleri kırıp geçmektir. Bu zordur.. Çünkü; o yaşamda var olan varlıklarımızın alkemisinde; hep bir arayış vardır; aidiyet arayışdır bu! Bu ömür boyu sürer. Aidiyet; korunma temel içgüdüsünün yansımasıdır. Her birey farklı aidiyet kültürleri oluşturur kendi iç dünyasında ve orada yaşar.. Ama öyle bir aidiyet biçimi vardır ki; bu her şeyin üstünde alev alev var olur. Bunun adı "Aşk"tır.. Ve aşka aidiyet büyük cesaret ister!

Cesaret; Latince "courage" demektir. "Couer" yani "yürek" teriminden türemiştir. Asıl anlamı; kim olduğunun hikayesini tüm yüreğinle haykırmak demektir. Aşka aidiyet işte bu büyük yürekle; bu "courage" ile olur. Bunun hikayesi; sanatında yaşar; aşk için küll olmadan; yeniden doğamazsınız. Önce cesaretle yok olursunuz ve sonra bütün özgürlüğünüzle bir daha var olursunuz. Bu devrimlerin en büyüğüdür! Çünkü yaşamın her anında aşk gizlidir; bu anların arasında en büyük aşklar eşsiz devrimler gibi başlar.. Yaşam; cesaretle yaşamak ve aşk; benim için devrim niteliğindeki bu tek asıl olan sanattır.

Sizin Mustafa Kemal Atatürk ile bir akrabalığınız söz konusu fakat bundan pek bahsetmediğinizi söyleyebiliriz. Bu bir tercih mi?

Evet.. Net bir tercih.. Hayatta aksiyonlardır baki kalan; bu topraklarda saltanatı; monarşik mutlak demogojiyi kaldıran büyük bir liderin en yakın akrabası olarak bu büyük onuru; sadece lafla değil, somut eylemlerle, davranışlarla ve yaşamımızda attığımız adımlarla yaşamayı ve yaşatmayı tercih ediyorum. Bir Türk kadını olarak ideal ve inançlarım; Anadolu'da vatanımız uğruna canını feda eden şehitlerimiz, sınır boylarında topraklarını koruyan askerlerimiz, ülkesini, milletini seven yazar çizer ve düşünürlerimiz, bilim adamlarımız,

girişimcilerimiz, topraklarımızı, ruhumuza aşk ve cesaret eken ozanlarımız, yediveren göller gibi açan kadınlarımız, çocuklarımız, Cumhuriyetimiz'in manevi tüm gönüldaşları Mustafa Kemal'in ruhundan, kanından birer candır. O zaman hepimiz onun akrabaları değil miyiz? Hepimiz Mustafa Kemal'in evlatlarıyız!

Selin Hanım, kuşlar ve kuş kanatları sizin en büyük sembolleriniz... Bunun farklı anlam derinlikleri var mı sizin dünyanızda? Bize biraz anlatır mısınız; neden kuşlar ve neden kitabınızın adı?

Kuşlar! Çünkü onlar göksel dünyanın temsilcileridir. Göksel dünya; var olan o eşsiz estetik; bağımsızdır ve erişilemez bir hazinedir.. Erişilemez olan; gizem doludur.. O gizem insanın varlığında heyecan dolu keşif duygusunu kamçılar. Ve kuşlar; işte o dünyanın "kanatlı tanrıları"dır. Yerektimine meydan okuyan; kanatlarını tutkuyla her açtıklarında aşk ve umut saçan o güzel kuşlar.. Mesnevi'de bir bölüm vardır. Mevlana orada şöyle der (870.ci cüz); "Kanatlarını çıkar, bir kuşa dönüş! Ve semaya kanatlan; yüreğin gerçek sevgiyle doluyorsa eğer; sen cennetin kuşusun.." Gönül, yürek, kalp ya da dil.. Bir varlığın göğüs kafesinin içindeki o paha biçilmez hazine, o okyanus, o eşsiz sema; öylesine yüce ve öyle derindir ki! Yeter ki varlık, işte sakladığı aşk ve sevginin billurdan anlamına ulaşsın. Ezoterik inançlarda, içi böylesi saf bir ışıkla dolu olan yürek; o sevgi ve aşkı, kanat şeklindeki ışık haleleriyle evrene yayar ve yansır. Başta Anadolu'nun irşadını üstlenen büyük Horasan (Horasan, güneşin ve ışığın doğduğu yer anlamına gelir), erenlerimizin, ruhu nurdan Anadolu evliyalarımızın; Hacı Bektaş Veli'nin, Mevlana'nın, Tebrizi'nin, Yunus Emre'nin de dediği gibi yaşamda her şey aslında bu ışıktır, yani aşk ve gönül, aşkın yuvasıdır ve böylesine derindir işte; kanatları vardır aşka.. Ben de kitabımın başlığını, içeriğini en güzel şekilde ifade ettiği için bundan farklı düşünmezdim. Onun için "Kanatlarım Aşk'tandı" oldu..

En büyük aşklar eşsiz devrimler gibi başlar..

"Tut elimi, gel yanıma, her şeyi bırak. Biz hep çocuk kalalım" diyorsunuz bir şiirinizde, Selin Söğütöğül içindeki çocuk ve aşkı nasıl muhafaza ediyor?

İnsanoğlunun yaradılışındaki mistik birlik deneyimi; Jung'un ve Erich Fromm'un vurguladığı gibi varlığın ileride göstereceği aşkınlık halinin sevgiyle bütünleşen formudur. Çocuk olmak; bu saf, ayrılmamış, sadece sevgiyle yoğunlaşmış, yaşam tatmininin dinamizmini; kendiyile olan coşkulu ilişkisinde bulmak demektir. İçimizdeki çocuğu hep yaşatmak; kendi kimliğimizi hiçbir dünyevi güce teslim etmeden, dışarıdan bir uyarana aciziyet göstermeden, sevgiyi nesnelere değil varoluşumuzun saf özünde duyup yaşayarak gerçekleştirmektir.. Varlığın bu hali; hem İslam Tasavvufu'nda, hem Kabalah'da hem de Budizm'de aynı anlamlı aşkınlığı net olarak vurgular. İçimizdeki çocuk ve aşk benim için öyle değerlidir ki. Bu bir anlamda romantik; yani coşumcu bir tanımdır bence yaşamın.. Çünkü bana göre "deha yürektedir" Çocuk kalmak; bence yürekli bir fazilettir! İçimizde bizi sınırlayan tabulara, güçlere, yaptırımlara, uyarılara karşı koyma halidir; özgürlüktür; canlılıktır; boyun eğmemektir; dizginlenmeden hayatı sadece coşku ve aşkla kavrayıp, yaşamak, üretmek, sadece sevmek ve öylece mutlu olma halidir. O çocuk yaşıyorsa içinizde; her nefesinizde yaşama